

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 06 0 K 017805 24 Kž
Sarajevo, 22.10.2024. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Dragana Čorlije kao predsjednika vijeća, Sanele Rondić i Sedina Idrizovića kao članova vijeća, uz učestvovanje zapisničarke Živane Roić, u krivičnom predmetu protiv optuženog A.D., zbog krivičnih djela Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 2. u vezi sa krivičnim djelom Ugrožavanje javnog prometa iz člana 332. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbama kantonalnog tužitelja iz Travnika i branitelja optuženog A.D., izjavljenim protiv presude Kantonalnog suda u Novom Travniku broj 06 0 K 017805 23 K od 11.01.2024. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 22.10.2024. godine, u prisustvu federalne tužiteljice Lejle Handžić – Selimović, a u odsustvu uredno obaviještenog optuženog A.D. i njegovog branitelja, advokata Adila Loze iz Travnika, donio je

PRESUDU

Žalbe kantonalnog tužitelja iz Travnika i branitelja optuženog A.D. se odbijaju kao neosnovane i presuda Kantonalnog suda u Novom Travniku broj 06 0 K 017805 23 K od 11.01.2024. godine, potvrđuje.

Obrazloženje

Presudom Kantonalnog suda u Novom Travniku broj 06 0 K 017805 23 K od 11.01.2024. godine optuženi A.D. je oglašen krivim zbog krivičnih djela Teško krivično djelo protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 4. u vezi sa krivičnim djelom Ugrožavanje javnog prometa iz člana 332. stav 3., u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), pa ga je sud primjenom istih zakonskih propisa i odredbi članova 42., 43., 49. stav 1., 50. stav 1. tačka b) i 51. stav 1. tačka d) KZ FBiH osudio na kaznu zatvora u trajanju od 8 (osam) mjeseci. Na osnovu člana 202. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH) optuženi je obavezan da naknadi troškove krivičnog postupka na ime medicinskog i prometnog vještačenja u ukupnom iznosu od 1.350,00 KM, te na ime paušala iznos od 100,00 KM, sve u roku od 30 (trideset) dana od dana pravomoćnosti presude. Na osnovu člana 212. stav 3. ZKP FBiH oštećena I.K. je sa imovinskoopravnim zahtjevom upućena na parnični postupak.

Protiv navedene presude žalbe su izjavili kantonalni tužitelj iz Travnika i branitelj optuženog A.D., advokat Adil Lozo iz Travnika.

Žalbom kantonalnog tužitelja se prvostepena presuda pobija zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, s prijedlogom da se žalba uvaži i presuda preinači na način da ovaj sud optuženom izrekne kaznu zatvora u dužem vremenskom trajanju.

Žalbom branitelja optuženog se prvostepena presuda pobija zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni, s prijedlogom da ovaj sud žalbu uvaži, pobijanu presudu preinači i optuženog oslobodi optužbe, ili da pobijanu presudu ukine i održi pretres.

Federalna tužiteljica je podneskom broj T06 0 KTŽ 0031639 24 2 od 09.07.2024. godine predložila da se žalba branitelja optuženog odbije kao neosnovana, a žalba kantonalnog tužitelja uvaži, prvostepena presuda preinači i optuženom izrekne kazna zatvora u dužem trajanju.

Sjednica vijeća ovog suda je u skladu sa odredbom člana 319. stav 3. ZKP BiH održana u odsustvu uredno obaviještenog optuženog A.D. i njegovog branitelja, na kojoj sjednici je federalna tužiteljica izjavila da ostaje u cijelosti kod navoda i prijedloga iz pomenutog podneska.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda, kao i po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen krivični zakon u smislu člana 321. ZKP FBiH, pa je odlučio kao u izreci presude, iz razloga koji slijede:

Branitelj optuženog A.D. osporavajući prvostepenu presudu iz žalbenog osnova bitne povrede odredaba krivičnog postupka, u obrazloženju žalbe je naveo „...da presudu pobija zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, a što je u vezi sa ocjenom dokaza iz člana 296. stav 2. i u vezi sa članom 3. stav 2. ZKP FBiH“. Međutim, branitelj u žalbi nije konkretizovao koje dokaze prvostepeni sud nije ocijenio u smislu odredbe člana 296. stav 2. ZKP FBiH, pa se zbog odsustva konkretizacije ovaj žalbeni navod nije mogao ispitati. Branitelj je u žalbi dužan (kada se poziva na žalbeni osnov bitne povrede odredaba krivičnog postupka, u konkretnom iz člana 312. stav 2. ZKP FBiH) ukazati ne samo na radnje i propuste u kojima se ogleda neprimjenjivanje ili pogrešno primjenjivanje procesnog zakona, nego i ukazati u kom smislu i zbog čega je to bilo ili moglo biti od uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude, jer ako tako ne postupi, žalbeni sud ne može odlučivati o tom žalbenom osnovu, jer na isti ne pazi po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 321. ZKP FBiH.

Dalje je branitelj u žalbi istakao da je prvostepeni sud, primjenom člana 3. ZKP FBiH, mogao zaključiti da je optuženi poduzeo sve potrebne radnje prije odluke da pređe na lijevu kolovoznu traku, jer sama činjenica da je skretanje na tom mjestu zabranjeno nije dovoljna da se utvrdi krivnja optuženog i da bi se prije moglo utvrditi da se radi o poduzetoj radnji koja je u domenu prekršaja. U vezi sa navedenim, branitelj je naveo da izvedeni dokazi ukazuju da ne postoje dovoljni i opravdani razlozi kojima bi se na nesumnjiv način, primjenom pravila o ocjeni dokaza, moglo osnovano utvrditi da je optuženi postupao nehatno kako je to obrazložio prvostepeni sud, i da postoji dovoljno dokaza kojima je na siguran način utvrđeno da je optuženi prije skretanja na lijevu stranu umanjio brzinu na 20 km/h, te da je optuženi pokazivačem iskazao namjeru skretanja na lijevu stranu što je potvrđeno iskazom saslušanog svjedoka.

Međutim, branitelj u žalbi nije određeno naveo koji su to dokazi koji po njegovoj tvrdnji „ukazuju da ne postoje dovoljni i opravdani razlozi kojima bi se na nesumnjiv način moglo osnovano utvrditi da je optuženi postupao nehatno“, niti iznosi argumentaciju zbog čega smatra da je sud trebao postupiti po načelu in dubio pro reo (član 3. stav 2. ZKP FBiH). Kako je branitelj propustio u žalbi određeno navesti koje dokaze sud nije savjesno cijenio pojedinačno i u međusobnoj vezi sa ostalim dokazima i koji su to dokazi koji upućuju na drugačiji zaključak, ovaj sud nije bio u prilici da ispita osnovanost iznesenih žalbenih tvrdnji. Osim navedenog, iz obrazloženja pobijane presude sa aspekta iznesenih iskaza svjedoka, vještaka i materijalnih dokaza i njihove analize (kako je to obrazloženo na strani 5. zaključno sa stranom 14.), jasno proizilazi da je prvostepeni sud pažljivo i savjesno ocijenio dokaze, kako pojedinačno, tako i u međusobnoj vezi, dajući naročito ocjenu vjerodostojnosti protivrječnih dokaza (nalaza i mišljenja vještaka saobraćajne struke optužbe i odbrane), i na osnovu takve ocjene dokaza izveo zaključak o svim činjenicama koje su od odlučnog značaja za krivicu optuženog.

Osporavajući pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja u pobijanoj presudi branitelj optuženog je u žalbi naveo da je sud prihvatio kao vjerodostojan nalaz i mišljenje vještaka saobraćajne struke Nihada Halilovića (dokaz odbrane), ali smatra da sud nije dovoljno poklonio vjeru tom dokazu. Nakon što je branitelj u žalbi izložio šta proizilazi utvrđenim ocjenom ovog dokaza, dalje je naveo da je sud pogrešno utvrdio da se radi o preticanju, a koju radnju je poduzeo vozač motocikla (oštećeni) i da je odbrana uvjerenja da je ispravan zaključak iz pomenutog vještačenja da je uzrok štetnih posljedica velika brzina (90 km/h) kojom se kretao vozač motocikla. Prigovorio je da sud nije obrazložio zašto nije prihvatio mišljenje stručne osobe koja je utvrdila da je vozač Audia (optuženi) poduzeo sve radnje predostrožnosti, da nije mogao predvidjeti da će vozač motocikla poduzeti radnju zaobilaznja vozila koje skreće ulijevo i da je jedini uzrok nastanka štetnih posljedica brzina kojom je vozio vozač motocikla.

Ovi žalbeni prigovori ne mogu dovesti u pitanje pravilnost pobijane presude.

Prije svega, optuženom A.D. se stavlja na teret da je prekršio odredbe članova 25. stav 1. i 36. stav 1. Zakona o osnovama sigurnosti saobraćaja na putevima u Bosni i Hercegovini. Prema utvrđenju prvostepenog suda optuženi je te prilike upravljajući pmv Audi A4 i pored jasno istaknutog prometnog znaka izričite naredbe „Zabrana skretanja ulijevo“ i jasno vidljive pune središnje linije koja razdvaja lijevu i desnu kolovoznu traku, poduzeo radnju skretanja ulijevo, a pri tom se nije uvjerio da tu radnju može obaviti na siguran način bez opasnosti za učesnike u saobraćaju, jer se nije prethodno uvjerio da li je neko vozilo već u fazi preticanja njegovog vozila. Navedena utvrđenja prvostepenog suda ne mogu dovesti u pitanje žalbeni navodi branitelja da je optuženi poduzeo sve radnje predostrožnosti (prije skretanja ulijevo umanjio brzinu na 20 km/h i pokazivačem iskazao namjeru skretanja na lijevu stranu), obzirom da se optuženom ne stavlja na teret da je vozio nedozvoljenom brzinom, već da je obavio radnju skretanja ulijevo na mjestu gdje je to izričito zabranjeno, a pri tome se nije uvjerio da tu radnju može obaviti na siguran način za druge učesnike u prometu, što je zabranjeno ponašanje učesnika u saobraćaju kako je to propisano odredbom člana 36. stav 1. Zakona o osnovama sigurnosti saobraćaja na putevima u Bosni i Hercegovini.

Dalje, iz obrazloženja prvostepene presude (str. 11., 12. i 13.) proizilazi, da je prvostepeni sud cijenio nalaz i mišljenje vještaka saobraćajne struke Nihada Halilovića kao i njegov iskaz sa

glavnog pretresa od 08.01.2024. godine (dokaz odbrane), i isti prihvatio vjerodostojnim u dijelu da je optuženi i pored znaka zabrane skretanja ulijevo, obavio radnju skretanja ulijevo na mjestu na kojem je isto zabranjeno, dok se vozač motocikla Suzuki kretao brzinom od 90 km/h na dijelu puta na kojem je dozvoljena brzina kretanja saobraćajnim znakom ograničena na 60 km/h, te da je obavio radnju preticanja sa lijeve strane na dijelu puta na kojem je iscrtana bijela puna linija, dakle zabranjeno preticanje. Međutim, prvostepeni sud nije prihvatio nalaz i mišljenje ovog vještaka u dijelu koji se odnosi na tumačenje propisa (o tome da li je netko od učesnika postupio protivno pravilima u saobraćaju), te u dijelu da propust optuženog u saobraćaju nije u uzročno-posljedičnoj vezi sa nastankom saobraćajne nezgode (što je teza odbrane). U vezi sa navedenim, prvostepeni sud je dao jasne i određene razloge zbog čega pomenuto vještačenje nalazi vjerodostojnim po pitanju preduzetih radnji učesnika u saobraćaju, kao i razloge o tome zbog čega nije prihvatio vjerodostojnim nalaz i mišljenje ovog vještaka (kao i njegov iskaz sa glavnog pretresa) u dijelu koji se odnosi na tumačenje propisa i mišljenje vještaka da propust optuženog u saobraćaju nije u uzročno-posljedičnoj vezi sa nastankom saobraćajne nezgode. Datim razlozima branitelj se u žabi ne bavi. Stoga, žalbeni navod branitelja da sud nije obrazložio zašto nije prihvatio mišljenje stručne osobe koja je utvrdila da je vozač Audia poduzeo sve radnje predostrožnosti i da je jedini uzrok nastanka štetnih posljedica brzina kojom je vozio vozač motocikla, ne mogu dovesti u pitanje pravilnost pobijane presude.

Na koncu, prema utvrđenju prvostepenog suda (proizilazi iz obrazloženja pobijane presude, str. 10-12.), u uzročnoj vezi sa predmetnom saobraćajnom nezgodom stoje radnje vozača Audia (optuženog) koji je svojim vozilom i pored jasno istaknutog prometnog znaka zabrane skretanja ulijevo i jasne vidljive pune središnje linije koja razdvaja lijevu i desnu kolovoznu traku, sa ciljem ulaska u krug auto otpada K., započeo radnju skretanja preko lijeve kolovozne trake, a pri tom se nije uvjerio da tu radnju može obaviti na siguran način bez opasnosti za učesnike u saobraćaju, uslijed kojih propusta je ostvario kontakt prednjom lijevom stranom vozila sa desnom stranom motocikla marke „Suzuky“, kojim je upravljao oštećeni R.Š. (...) pri brzini od 90 km/h, uslijed kojeg udara je motocikl odbačen dijagonalno lijevo od vozila Audi na udaljenost od 16 m, a zatim u nekontroliranom kretanju udario u metalnu ogradu autootpada „Kemo“, nakon čega je oštećeni R.Š. odbačen naprijed na asfaltnu podlogu, te se klizao po asfaltnoj podlozi u dužini od 8,50 m, zadobivši teške tjelesne povrede opasne po život (...), uslijed kojih je i pored adekvatno primijenjene metode liječenja dana 13.08.2022. godine nastupila smrt. Iz obrazloženja pobijane presude proizilazi i to da je prvostepeni sud cijenio propuste vozača motocikla Suzuki (oštećenog R.Š.) koji je upravljao nedozvoljenom brzinom od 90 km/h i to na dijelu puta na kojem je dozvoljena brzina od 60 km/h, te je obavio radnju preticanja na mjestu na kojem to nije bilo dozvoljeno zbog jasne i vidljive pune središnje linije koja razdvaja lijevu i desnu kolovoznu traku i tim okolnostima dao značaj doprinosa oštećenog nastupanju i posljedicama predmetne saobraćajne nezgode i u tom smislu ih cijenio kao olakšavajuće okolnosti prilikom odmjeravanja kazne optuženom.

I ovaj sud nalazi da prethodno navedene radnje optuženog, koje i po ocjeni ovog suda predstavljaju kršenja saobraćajnih propisa iz članova 25. stav 1. i 36. stav 1. Zakona o osnovama sigurnosti saobraćaja na putevima u Bosni i Hercegovini, jesu u konkretnom slučaju ugrozile javni saobraćaj i dovele u opasnost život ljudi sa krajnjom posljedicom koja se ogleda u smrtnom ishodu za vozača motocikla Suzuki. Dalje ovaj sud nalazi, da je prvostepeni sud pravilno postupio kada je radnje oštećenog, za koje je utvrdio da također predstavljaju kršenja saobraćajnih propisa, uzeo u obzir kao doprinos oštećenog nastupanju predmetne saobraćajne

nezgode i to cijenio kao olakšavajuću okolnost na strani optuženog, a ne kao okolnosti koje ekskulpiraju optuženog od krivice. Iz navedenih razloga, žalbeni prigovor branitelja da je jedini uzrok nastanka „štetnih posljedica“ brzina kojom se kretao vozač motocikla, uz njegovo pozivanje na nalaz i mišljenje vještaka saobraćajne struke Nihada Halilovića, je neosnovan.

Iz navedenih razloga ovaj sud nalazi da se neosnovano žalbom branitelja optuženog osporava pravilnost činjeničnih utvrđenja prvostepenog suda iz izreke pobijane presude.

Kako se povreda Krivičnog zakona kao žalbeni osnov zasniva na neosnovanoj tvrdnji branitelja o činjeničnim nedostacima pobijane presude koji su od značaja za pravnu kvalifikaciju djela, to ni ovom žalbenom osnovu pobijanja prvostepene presude nema mjesta, jer je na pravilno i potpuno utvrđenu činjeničnu osnovu, u pobijanoj presudi pravilno primijenjen krivični zakon kada su radnje optuženog navedene u izreci te presude, kvalifikovane kao krivično djelo Teško krivično djelo protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 4. u vezi sa krivičnim djelom Ugrožavanje javnog prometa iz člana 332. stav 3., u vezi sa stavom 1. KZ FBiH.

Dalje, iz obrazloženja pobijane presude slijedi da je prvostepeni sud, odlučujući o vrsti i visini krivičnopravne sankcije, od olakšavajućih okolnosti cijenio da optuženi nije osuđivan, njegovu životnu dob, odnos optuženog prema učinjenom krivičnom djelu i njegovo ponašanje nakon učinjenog krivičnog djela, te doprinos oštećenog. Na strani optuženog sud nije našao otežavajuće okolnosti. Navedene olakšavajuće okolnosti, prema obrazloženju pobijane presude, u svojoj ukupnosti imaju obilježja osobito olakšavajućih okolnosti, pa je prvostepeni sud primjenom instituta ublažavanje kazne, optuženom izrekao kaznu zatvora u trajanju od 8 (osam) mjeseci.

Iako se žalbom branitelja optuženog, presuda ne pobija zbog odluke o kazni, ovaj sud je imao u vidu odredbu člana 323. ZKP FBiH, kojom je propisano da žalba zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja ili zbog povrede Krivičnog zakona podnesena u korist optuženog sadrži u sebi i žalbu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, ovaj sud je razmatrao prvostepenu presudu i u dijelu koji se odnosi na odluku o krivičnopravnoj sankciji, o čemu će biti više riječi u vezi sa žalbenim prigovorima kantonalnog tužitelja.

Kada je u pitanju žalba kantonalnog tužitelja zbog odluke o kazni, žalbeni prigovor da je prvostepeni sud precijenio značaj utvrđenih olakšavajućih okolnosti ne može dovesti u pitanje pravilnost odluke prvostepenog suda u odnosu na visinu kazne, iz razloga što kantonalni tužitelj u žalbi ne iznosi valjanu argumentaciju u prilog pomenutog žalbenog prigovora, niti žalbom osporava utvrđenje suda da postoje osobito olakšavajuće okolnosti i s tim u vezi primjenu odredbe o ublažavanju kazne. Naime, prema stavu iz žalbe, okolnost da je optuženi neosuđivana osoba ne može se prihvatiti niti kao olakšavajuća niti kao otežavajuća okolnost prilikom odmjeravanja krivičnopravne sankcije, a što je neprihvatljivo, jer primjenom općih pravila za odmjeravanje kazne (član 49. stav 1. KZ FBiH), cijeni se i raniji život učinitelja (pored ostalog). Utvrđena olakšavajuća okolnost na strani optuženog, kako to nalazi prvostepeni sud, da se radi o mladoj osobi koji je u vrijeme počinjenja krivičnog djela imao 22 godine, te da se ovakvo neoprezno postupanje u prometu upravo i može pripisati godinama optuženog, ne može se uspješno pobijati žalbenim navodima kantonalnog tužitelja „da se ne radi o neiskusnoj osobi nego o osobi koja samostalno živi i radi u Italiji već duže vrijeme, i koji sa vozilom prelazi velike udaljenosti, pa ga upravo ta činjenica čini u odnosu na djelo koje mu se stavlja na teret dovoljno

iskusnom osobom, sposobnom da upravlja vozilom, kao i da više nego dovoljno shvati opasnost koju nosi stavljanje motornog vozila u saobraćaj odnosno njegovo upravljanje protivno propisima, a samim tim sposobnim i da preuzme rizik i odgovornost za radnje koje za upravljačem vozila čini“.

Dalje je prvostepeni sud kao olakšavajuću okolnost cijenio doprinos oštećenog u nastupanju zabranjene posljedice, a koji se ogleda u tome da je kritične prilike oštećeni R.Š. upravljao motociklom Suzuki nedozvoljenom brzinom od 90 km/h, te obavio radnju preticanja sa lijeve strane na mjestu na kojem isto nije dozvoljeno. Kako je prvostepeni sud primjenom općih pravila za odmjeravanje kazne pravilno cijenio navedenu olakšavajuću okolnost, odnosno uzeo u obzir stepen krivice (doprinos oštećenog u nastupanju zabranjene posljedice), neprihvatljiv je žalbeni navod kantonalnog tužitelja „da se podjeljena odgovornost može cijeniti u granicama građanskopravne odgovornosti za naknadu štete a ne u ovom konkretnom slučaju jer je svako lice pa i optuženi odgovoran u granicama svoga umišljaja ili nehata pod pretpostavkom postojanja ostalih elemenata koje čine biće krivičnog djela a u ovom slučaju se radi o teškom krivičnom djelu protiv sigurnosti javnog prometa“.

Prvostepeni sud je cijenio i sam odnos optuženog prema počinjenom krivičnom djelu i njegovo ponašanje nakon počinjenja krivičnog djela koje se ogleda u tome da je optuženi kontaktirao obitelj oštećenog Rame Šipčić, te zajedno sa roditeljima istu posjetio, te se interesirao za njegov oporavak. Prvostepeni sud je na strani optuženog kao olakšavajuću okolnost cijenio i kajanje optuženog zbog počinjenog krivičnog djela. Prema obrazloženju pobijane presude, optuženi je kajanje verbalizirao na glavnom pretresu i isto je bilo evidentno iz njegovog ponašanja na glavnom pretresu, te je sud stekao dojam da je optuženi i sam potresen predmetnim događajem posebno zbog gubitka jednog mladog života. Nadalje prvostepeni sud je na strani optuženog cijenio i njegovu izuzetnu korektnost koju je optuženi pokazao svojim odnosom prema sudu, imajući u vidu da isti živi i radi u Italiji, da se uredno odazvao na glavni pretres i nastavke istog i da niti jednom nije zatražio odgodu pretresa imajući u vidu njegovo mjesto stanovanja. U vezi sa navedenim olakšavajućim okolnostima, žalbeni navod kantonalnog tužitelja, kojim u suštini iznosi pretpostavke, da je naprijed opisano ponašanje optuženog imalo za cilj stvaranje drugačijeg dojma i da je optuženi bio i više nego svjestan da eventualna smrt oštećenog ili njegova nedostupnost vodi njegovom strožijem progonu od onoga progona koji je u tom momentu bio izvjestan, ne mogu dovesti u pitanje značaj pomenutih okolnosti koji im je dao prvostepeni sud.

Prvostepeni sud je kao olakšavajuću okolnost cijenio i činjenicu da obitelj oštećenog i supruga oštećenog nisu zainteresirani za vođenje krivičnog postupka protiv optuženog. Mada princip legaliteta krivičnog gonjenja podrazumijeva dužnost tužitelja da poduzme krivično gonjenje (ako postoje dokazi da je učinjeno krivično djelo, osim ako zakonom nije drugačije propisano), bez obzira na stav oštećenih po tom pitanju, kantonalni tužitelj u žalbi ne prigovara da prvostepeni sud navedenu okolnost nije mogao cijeniti kao olakšavajuću. Stoga žalbeni navod kantonalnog tužitelja, da sud ne cijeni činjenicu da poginuli nije u bračnom odnosu jer je vanbračnu suprugu ostavio trudnu u 4 mjesecu trudnoće, i da između njih vjerovatno ne postoji nikakva emocionalna veza, nije od značaja za pravilnost odluke o kazni.

Ni žalbeni navod kantonalnog tužitelja da „opreza radi“ primjećuje da sud na strani optuženoga ne nalazi niti jednu otežavajuću okolnost, ne može dovesti u pitanje pravilnost odluke

o kazni, jer osim tog zapažanja (opreza radi) koje je izneseno u žalbi, kantonalni tužitelj u obrazloženju žalbe ne navodi u čemu se ogledaju otežavajuće okolnosti koje je sud trebao cijiniti. Žalbeni navod da sud shodno svojim zakonskim ovlaštenjima vrši subjektivnu prekvalifikaciju u smislu da umjesto eventualnog umišljaja spram kršenja blanketnog propisa spušta odgovornost optuženog na svjesni nehat, a što je za tužitelja neprihvatljivo i kako je naveo „osporava u domenu odmjeravanja visine kazne“, od strane ovog suda nije mogao biti ispitan. Naime, tužitelj osim što je u žalbi istakao da to osporava u domenu odmjeravanje visine kazne, dalje nije obrazložio ovaj žalbeni prigovor, odnosno isti konkretizirao na način da je jasno šta se ustvari osporava ovako koncipiranim žalbenim navodom. Na kraju, kako je prvostepeni sud u svemu dao jasne i određene razloge zbog čega nalazi da će se izrečenom kaznom zatvora u navedenom trajanju postići specijalna i generalna prevencija, to pravilnost odluke o kazni nije dovedena u pitanje uopćenim žalbenim navodom kantonalnog tužitelja (i navodima koji predstavljaju obilježje bića krivičnog djela), da se izrečenom kaznom zatvora ne može postići svrha kažnjavanja u smislu da se u dovoljnoj mjeri izrazi društvena osuda jer će se poslati pogrešan i neprimjeren signal društvenoj zajednici kako „blagu“ kaznenu politiku imaju sudovi za teška krivična djela sa teškim posljedicama, obzirom da je u konkretnom slučaju posljedica radnji optuženog smrt drugog učesnika u saobraćaju.

Prema tome, iz svih okolnosti koje, u skladu sa članom 49. ZKP FBiH utiču na proces individualizacije kazne, ovaj sud kaznu zatvora u trajanju od 8 (osam) mjeseci, koja je ublažena optuženom u granicama propisanim članom 51. stav 1. tačka d) KZ FBiH, smatra adekvatnom težini krivičnog djela, stepenu krivice optuženog i okolnostima pod kojima je djelo počinio i da će se sa navedenom kaznom postići svrha kažnjavanja u smislu člana 42. KZ FBiH. Iznesene okolnosti upućuju na zaključak da se u konkretnoj situaciji radi o učinitelju kojem nije potrebno izreći oštriju društvenu osudu od one koju mu je izrekao prvostepeni sud.

Iz navedenih razloga je ovaj sud, na osnovu člana 328. ZKP FBiH, donio presudu kojom je žalbe kantonalnog tužitelja i branitelja optuženog odbio kao neosnovane i prvostepenu presudu potvrdio.

Zapisničarka
Živana Roić, s.r.

Predsjednik vijeća
Dragan Čorlija, s.r.